

HOOFDSTUK 1

Na vier maanden zoeken hadden we eindelijk een appartement gevonden. Een verhuisbusje werd geregeld, tweedehandsmeubelen werden gekocht en vrienden opgetrommeld om de hele inboedel tot op de vijfde verdieping te sleuren.

Een langgerekte L-vormige gang vormt de slagader van het appartement. In totaal telt het vier slaapkamers, waarvan ik de eerste betrek, die met het balkon. Een tweepersoonsbed met lichtgroen beddengoed staat centraal in de ruimte met hoge, witte muren. De grijze, marmeren schouw, het houten bureau en een wit plastic tafeltje vormen de standplaats voor een aantal planten, die via het raam over de straat naar de bureaus kijken.

Wanneer ik wakker word, ligt de stad in duisternis gehuld en nog zachtjes te ronken. De winter dwingt mij eerder op te staan dan de zon en mij in de ochtendkoude aan het houten bureau te zetten. Terwijl mijn computer warm begint te lopen, begeef ik me naar de keuken. Wanneer ik door de gang met zijn witte muren loop, heerst er een zacht strelende stilte in het appartement. Bijna zwevend manoeuvreer ik mij door de living naar de keuken. De vloer is een mijnenveld van krakende planken. Van een ijzeren keukenrek neem ik de Italiaanse koffiemaker. Ik draai de hem open, vul het waterreservoir tot aan de schroef en giet gemalen koffie in het metalen vergiet tot er zich een licht hellend hoopje vormt.

Een rode gloed omarmt de koffiemaker beneden. Hij stookt het water op dat aan de andere kant van het metaal aan het luisteren is. Hij daagt het water uit en zet het aan tot rebellie. Terwijl de rode gloed het metaalindustriële complex onderuit probeert te halen, zet ik mijn gsm aan. Geen gemiste oproepen of te beantwoorden berichten.

De koffiemaker fluit en stoom ontsnapt vluchtig uit de tuit. Uit de grijsgroene wandkast haal ik een tas, waarin ik de loeihete koffie giet.

Achter mij hoor ik de deur van de living opengaan. Wanneer ik me omdraai, zie ik Sander sleffend over de vloer de living doorsteken. Terwijl hij zijn linkerhand naar zijn mond brengt om zijn gegeeuw te maskeren, gaat zijn rechterhand onder zijn pyjamabroek en krabt hij aan zijn bil. Zijn ogen geven me prijs dat hij net iets meer dan vijf uur geslapen zal hebben.

Sander bewoont de kamer naast de mijne. Het is de grootste kamer, waar ook het meeste licht komt. Die grootte en dat licht worden in evenwicht gebracht door respectievelijk de hoeveelheid rommel en de tijd die de gordijnen opengevouwen voor de ramen doorbrengen omdat Sander een zelfverklaard nachtdier is. Vandaag had hij geen andere keuze dan vroeg te ontwaken. Hij heeft namelijk een afspraak met het kantoor waar hij momenteel als freelance grafisch ontwerper aan de slag is.

We leerden elkaar kennen op de middelbare school. Na een feilloos parcours op de basisschool belandde ik in de provinciehoofdstad om naar de middelbare school te gaan. Op de eerste dag werden alle leerlingen bijeengeroepen in de turnzaal. Daar verwelkomde de directeur de nieuwe vangst vanaf een geïmproviseerd podium. Als in een kudde bijgedreven vee stelde ik me veilig door de nabijheid van be-

kende gezichten op te zoeken. Zenuwachtig wachtten we op het weerklinken van onze namen om te weten in welke klas we het komende jaar gestald zouden worden.

Sander probeerde zich de eerste week populair te maken door Donald Duck te imiteren en een operacarrière te ambiëren. In de tweede week werd hij gebird en werden er rosse muntjes naar hem gegooid. In een poging om zijn imago-schade te herstellen haakte hij in de derde week de band van zijn ondergoed vast aan de deurklink en sprong hij van de deurdrempel. Gelach en gejuich volgden en Sanders ster was opnieuw rijzende. In de daaropvolgende jaren toonde hij mij mijn eerste pornofilmpje op een openschuifbare gsm in de fietsenstallen, leerde hij mij joints rollen, gaf hij me een slaapplek wanneer ik de laatste bus naar huis miste en liet hij me dan telkens twee glazen water drinken tegen de nakende kater.

Met zijn schouder tegen de deuropening van de keuken leunend, vertelt Sander me zuchtend en puffend wat er op zijn gezicht geschreven staat.

‘Ik moet al binnen een halfuur op de trein zitten en ik moet me nog douchen.’

Ik giet havermelk bij mijn koffie tot hij morkakleurig wordt. ‘Hebt ge klaar wat ge klaar moest hebben?’

‘Ik heb tot twee uur gewerkt en alles is af geraakt. Niet honderd procent, maar *ça va*. En natuurlijk geraakte ik niet meteen in slaap. Ik denk dat ik pas tegen een uur of half vier, vier uur echt in slaap ben gevallen.’

Dat wil zeggen dat hij dus minder heeft geslapen dan ik zelf had berekend op basis van de kleur van zijn wallen. Nu dien ik er wel aan toe te voegen dat Sander een neiging heeft om zijn lijden te dramatiseren en dus kan het zijn dat mijn schatting toch juist was. Dit blijft uiteraard louter speculeren.

Bij wijze van remedie bied ik hem een tas koffie aan. Hij wijst die af en grijpt uit de koelkast een fles cola, waarmee hij een glas tot de rand vult. De slokken cola worden afgewisseld met beten uit een industriële chocolademuffin. Zijn lichaam heeft suikers nodig, verklaart hij, wanneer hij het vraagteken op mijn gezicht leest. Ik beeld me in dat ik hem op een ochtend zal aantreffen met een opgerold tien-eurobiljet in zijn neus terwijl hij suikerkristallen naar zijn hersens jaagt. Pas dan trek ik aan de alarmbel.

Met de koffie in mijn handen steek ik de living door en zet me aan mijn bureau. Ik open mijn mailbox en terwijl ik blazend mijn koffie tot afkoelen dwing, maak ik een to-do-lijstje voor vandaag.

Het enige echt belangrijke dat ik moet doen, is bevestigend antwoorden op mijn allereerste jobvoorstel.

Diego duwt zijn kop door de kier van deur. De grijze tijger springt op de rand van mijn bed. Met gevoel voor detail maakt hij met zijn pootjes een kuil in het deken. Hij rolt zich op en sluit zijn ogen. Enkele seconden later weerklinkt er zacht geronk.

Diego heb ik kort na onze intrek in het appartement geadopteerd uit een asiel in de buurt. Sander was meteen gewonnen toen hij Diego's kop voor de eerste keer zag. Soort zoekt soort. Daphne had voor gewenning en overtuiging wat meer tijd nodig. Een angstige, zachte zucht verliet haar mond en haar rood gestifte lippen vormden tijdelijk een cirkel toen ze de pluizenbol voor het eerst zag.

Daphne leerde ik kennen toen ze als studente kunstwetenschappen vier jaar geleden een keuzevak opnam aan de faculteit sociale wetenschappen. Door de alfabetische volgorde van onze achternamen dienden we samen een groepswerk te maken. Ze imponeerde me met haar uitgebreid vocabulaire

en de vastpinnende grammatica waarmee ze gedragingen van anderen pseudopsychologisch verklaarde. Zo werd het overmatig drinken van een klasgenoot uitgelegd als diens manier om met de wereld te communiceren en het grote aantal partners van een vriend noemde zij een strategie om preventief met zijn verlatingsangst om te gaan.

Toen ze zuchtend Diego's aanwezigheid in het appartement op de vijfde verdieping voor de eerste keer gewaarwerd, waarschuwde ze me dreigend voor mijn focus op *short term satisfaction*. Na welke tijd de korte termijn overgaat in de lange weet ik niet, maar het gevolg van die focus op short term satisfaction biedt mij grijsgestrept gezelschap tijdens mijn laatste vier weken als student.

De to-dolijst laat ik op mijn bureau liggen en ik besluit het voorbeeld van Diego te volgen. Met een kussen onder mijn armen en mijn laptop voor mij, lig ik op mijn buik op bed.

HOOFDSTUK 2

Terwijl Daphne gesneden ajuin in een hete pan omdraait, zet ik een gekarteld mes in een tomaat. Mijn zwarte trainingsbroek en pantoffels staan in scherp contrast met haar marineblauwe broek van velours en bordeauxkleurige blouse van een dunne stof.

‘Ik word echt gek van mijn nieuwe collega. Die is sinds de kerstvakantie begonnen en geeft Nederlands en godsdienst in de eerste graad. Het was vandaag nog maar haar derde dag en die haalt echt het bloed onder mijn nagels vandaan. Ze woont nu drie maanden samen met haar vriend, van wie ze denkt dat hij veel interessanter en knapper is dan hij eigenlijk is. Vandaag heeft ze tijdens de voormiddagpauze de hele tijd foto’s laten zien van hun skivakantie en van de feesten met de schoonfamilie. En uiteraard komen ze allemaal super goed overeen. Ik zweer dat het niet veel scheelde of ik had die griet een mep gegeven. En ze is niet eens zo knap.’

‘Oei, dan gaan het nog frustrerende tijden worden in de leraarskamer. Gij een glas rode wijn?’ Ik open de houten servieskast in de living en haal er twee glazen uit. Terwijl ik met de ijzeren pin van de kurkentrekker het plastic rond de mond van de wijnfles chirurgisch opensnijdt, gaat de jonge onderwijzeres geanimeerd door met haar betoog.

‘En ze heeft dus meteen een voltijds contract gekregen tot het einde van het jaar. Het ergst van al is nog, dat ze dus nog niet eens zes maand met die kerel samen is. Dat heeft

Ridwane mij verteld, die geschiedenis geeft in de derde graad en samen met mij begonnen is. Hij is vorig jaar in juni afgestudeerd met dat grietje en toen woonde ze blijkbaar nog samen met een andere gast.’

Ik scheur de plasticfolie van een bakje met vegetarisch gehakt, neem de houten lepel uit Daphnes hand en roer het gehakt onder de gekarameliseerde ajuinen en look.

De nacho’s kraken wanneer ik met de opscheplepel een eerste stuk afzonder. De vier borden hebben elk een verschillend patroon en grootte. Na iedereen bediend te hebben, meld ik dat er zure room is om onder de chili sin carne te mengen. Sebastiaan opent de rode pot en schept een bescheiden lepel bovenop de bonenstoofpot.

Ik leerde hem kennen toen hij aan de universiteit begon. Ik moest enkele vakken overdoen en kwam de eerste les aan met een halfuur vertraging. Ik was te laat vertrokken, omdat ik te laat was opgestaan, omdat ik te laat was gaan slapen, omdat ik te lang was blijven hangen op café. Ik klopte op de deur en bij het binnenkomen verontschuldigde ik me bij de professor voor mijn late aankomst. Het klaslokaal zat goed vol en ik zag niet meteen een plaats vrij. Een jongen met zwart millimeterhaar en een sportvestje van Adidas met rode, zwart en witte strepen gaf mij een teken om aan te geven dat er naast hem nog plek was. Ik liep door de klas met een kop rood van de haast waarmee ik mijn weg had gezocht door de verschillende afdelingen van de faculteit. Er was weinig ruimte en hier en daar trapte ik halvelings op enkele rugzakken. Ik nam naast de jongen plaats en haalde een cursusblok en een bic boven. De jongen naast mij reikte mij zijn aantekeningen aan en stelde zich fluisterend voor als Sebastiaan.

Sebastiaans stoppels zullen nu drie à vier dagen op zijn gezicht staan. Het millimeterhaar heeft hij niet meer. Zijn

hoofd is tegenwoordig voorzien van een stevige bos dik haar. Zijn huid is bleek en zijn wangen hebben altijd een aandoenlijke rode blos. In zijn rechteroorlel bengelt een gouden ringetje. Zijn rechthoekige kaken maakten op mij steeds een imposante indruk wanneer hij na de lessen geestdriftig verbeteringen aanbracht aan sociologische theorieën.

Hij straalt steeds rust uit en geeft die ook door. Bij hem ben je graag. Bij hem ben je op je gemak. Je wil je in zijn schoot wurmen en spinnend door hem geaaid worden terwijl je insluimert.

‘Weer hetzelfde’, vertelt hij mij wanneer ik vraag naar het afspraakje dat hij gisteren had. Sinds twee jaar is Sebastiaan weer vrijgezel. Hij maakte het na vijf jaar uit met zijn vriendin, bang dat de tijd te spoedig voor altijd zou stilstaan. Het was een vriendelijk meisje. Ze had iets feeërieks. Ze glimlachte voortdurend, ging kleurrijk gekleed en bracht vaak gebak mee. Ze was keurig, dronk weinig, studeerde veel en haalde hoge punten. Daarnaast deed ze ook aan improvisatietheater, in een poging om haar dramatische kant te kanaliseren. Wanneer ik met mijn lompe moppen porseleinen potjes brak, kwam die dramatische kant echter ook naast het podium naar boven. Of wanneer Sebastiaan niet snel genoeg antwoordde of te lang op café had gezeten. Of wanneer hij met ons op reis ging in plaats van met haar. Of wanneer er examens waren, of wanneer die er aankwamen of juist voorbij waren.

Ik neem een slok wijn en merk dat mijn glas weer leeg is. Terwijl de wijn mijn maag binnenstroomt, vertelt Sebastiaan verder over zijn afspraakje. Zijn stem klinkt accepterend terneergeslagen. Het was allemaal ‘wel oké’ geweest. Ze hadden gemeenschappelijke interesses, de babbel was vlot, maar doordeweeks en in bed was zij een beest – maar dan wel een zeester. Geen hunkeren naar meer.